

Palafrugell convidava tímidament a mirar enlaire

Els vianants –locals i forasters– que van passejar per Palafrugell durant les passades festes de Nadal es van trobar amb una varietat inusual en la il·luminació: a la plaça de l'Església hi havia coloms, a Plaça Nova, signes del zodíac i als carrers convergents, estructures geomètriques, dates assenyalades, espirals, tendals de llum, estrelles, taps de suro, etcètera. Tretze artistes locals eren els autors d'aquests dissenys.

La realització la van compartir diversos tallers de serralleria i el departament d'Electricitat de l'IES Baix Empordà. La iniciativa provenia de la tossuderia i l'esperit actiu de Montse Serra, tècnica dinamitzadora del comerç local, de la col·laboració de l'IES Baix Empordà i del patrocini de l'Ajuntament de Palafrugell, de l'Associació de Comerciants de Palafrugell (ACOPA) i de diverses empreses que van fer possible un vistós catàleg.

L'espai aeri dels pobles i les ciutats és un gran desconegut. Poca gent sol mirar enlaire si no és per advertir la proximitat de la pluja. Per això encara som força indiferents als atemptats estètics que perpetren les companyies de la llum, el telèfon i el gas o els rètols lluminosos dels comerciants poc escrupolosos. I també per això ignorem el patrimoni menor que formen contraforts, gàrgoles, balconades, forní-

cules i tot allò situat a més de tres metres d'alçada. Fins i tot la il·luminació pública nadalenca aconsegueix poca cosa més que un lleuger estímul de coll el primer dia que s'encén, més per la intensitat que per l'interès que desperten a la majoria de pobles i ciutats les instal·lacions estandarditzades, programades com un acte burocràtic més.

La iniciativa de Palafrugell, per tant, té el mèrit d'haver trencat aquesta rutina i, més enllà de donar un sostre festiu a les corredisses

dels compradors nadalenques, va aconseguir vestir d'amabilitat i d'interès aquest ignorat espai aeri de cada dia, gràcies als vaixells de paper de Rosa Aguiló, els signes zodiacals de Joan Aliu, les pasteres de Lluís Bruguera, les dates nadalenques d'Anna Canals i Fabien Chevillote, les espirals de Glòria Cruz, les abstraccions còsmiques d'Enric Dillet, el cercle humà d'Ona Esteban, les campanes de Mercè Lluís, els coloms de Tano Pisano, els taps de xampany de Josep Plaja, el far de Costa Sobrepera, l'al·legoria dels llibres de Kim Soler i les palmeres de Cyril Torres.

Ara bé, també més enllà de l'aprovació o la reprovació de cada una de les aportacions artístiques, potser de resultats massa desiguals, els muntatges oferien una sensació consensuable en la coneguda expressió «Déu n'hi do!». Els visitants

segurament no van tenir necessitat d'aprofundir més en aquesta percepció. Però aquest no és, ni de lluny, l'esperit autocrític palafrugellenc, i per això s'apunta un excés de moderació en l'interès de l'Ajuntament i d'il·lusió en els impulsors de la iniciativa, i també un possible dèficit en la coordinació de tots els col·lectius participants, que, tots junts, podrien haver estat la causa que l'experiència hagi deixat un sensació semblant a la que deixen els restaurants que tenen cura del paladar i descuiden l'estómac, i que quatre artistes (Alexandre Trabal, Miquel Ros, Jordi Sàbat i Rodolfo Candelària) no hagin pogut materialitzar les seves aportacions fins al desembre vinent.

El bon gust que ha deixat la iniciativa, això sí, fa esperar el Nadal proper.

Enric Serra Amat

